

30. Oct. 1847

FAKTA

Dato:
30. Oct. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 37-38

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 234-235; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 489

TRANSSKRIFTION

30 October Aften. Løverdage

Jeg gik derhen idag, for at ønske de unge Folk¹ Lykke og Velsignelse i deres Ægtestand, jeg gjorde det nødtigt, da jeg af mange Erfaringer vidste, at intetsteds føler jeg mig eensommere, end der, hvor de Glade, de inderligt Forbundne er samlede – men hun sagde jo, at man ventede at see mig. Hvor var hun yndig som Brudepige igaar – hvor var hun² yndig i sin Fortælling idag! o jeg Stakke! •38• Hvorfor gjøre en Hemmelighed deraf for mig selv: at det er hende, som volder al min Uro – har jeg vel nogen Skyld i, at Følelsen vaagne i mit Bryst, hvis dunkle Ophav jeg ikke selv raader for? Barn! husker Du sidste Nytaarsdag, da vi i Legen nævnedes som et Par med Ordsproget: det stille Vand har den dybe Grund? Husker Du, da jeg forleden fulgte Dig hjem, da Din Arm laa paa min, da det deilige Stjernesked gennemfoer Himmelrummet og lod en lang Lysstribe efter sig; da tænkte jeg før det sluktes: give Gud, at den Pige, der nu støtter sig til mig, at hun vil blive min i Tid og Evighed! Men Du er for god, kan gjøre større Lykke i Verden, og derfor vender Tanken sig angst fra den deilige Drøm og klamrer sig til en Resignation, som overgaaer mine svage Kræfter. Algode Gud! see mine Qvaler! lad dem endes! lad mig nyde, hvad Millioner Medskabninger forundtes! o snart! snart! jeg lider for tungt, jeg drømmer om hende hver Stund, ligger vaagen om Natten og tænker paa hende, o Almægtige! bøi hendes Hjerter mod mit, og vi ville i Samklang prise vor Lykke som et Vidunder fra Din Haand. Snart! Snart! hvor langt borte kan den Tid være, da jeg atter skal hensygne og ikke kunne skjule min inderlige Længsel efter at forstaaes af et Menneskebryst. Hvordan skal jeg bære det? Hvordan skjule det? hvor er Trøst for det Offer, som knuses af den for tunge Byrde? See min Angst! hav Naade med – o jeg kan ikke tænke en klar Tanke, de maa alle forvirres i det ene brændende Ønske.

¹ Meta Grundtvig (1827-1887) og Peter Outzen Boisen (1815-1862), der var blevet gift dagen forinden.

² Brudens veninde Georgia Schouw.

hinn det delige i de unge Pige-herde Tøj, kørte hinn det store i
den Skovene, der bestandig overvandt den løbepælle Graad, for
mig stod det som streng hvidtellig blandning, ender stængene og
mere grønlunde, der det var først Gang, og sørgende hiraandede et
Bogllæg, og mig sig noget vordelig Tænke end i mit Sind, der
var det vel et Synet af hende:

Jeg er tænkt som Drenge, der blusser rød
paa mit Bjerg over Kæders Vænge -
Der har de her de mindelene Kinderes Glad
lig Rosen paa Lærens Enger!

Der stille steg Børnen op til Herren i klæde som Ljelle og Velsigelse
for de unge nyfremmede - om Fred og Klarhed i mit eget ensomme,
lempeligheds Bøjet. "Den Herrens gæve og kløften gæve har en god
Gæve!" ja, i Landet, jeg følte sig mægtigt Gævens Betydning, at
vi fandt mig værdig det, og mere den saligste Tøj og her
gjennemstrømmet de unge, skyldfri Kjortler, sendte min Tænke til mit
Kjort, til mine Arbejder og mine Bøjer, inden Bittet, men ogsaa
med lidt Fald af, at det Bøjet i Lind: en Gæve Kjortlighed - skulde
jeg maatte aldrig mere, og Endtænkningen, det end som Bøjet: Gæve forholdet
ville min altid tilhøvede Længsel gjere mig for mig til at
gæve. Herrens! her i denne Midnatsstund i Næste til den høje, her
staa, som her til stid med sammensværet Bøjet - men med den
Fjerdem: at hane mindet den senere Opgave her. Det er en unge
Gæve, men dig et Faemakend, Herrens vore laet!

30 October Aften, Lørdag

Tøj gik det her idag, for at ønske de unge Falk Kjøller og Velsigelse i den
Løsteland, jeg gjorde det medigt, der jeg af mange Erfaringer ender, at intet stes føler
jeg mig ensomme, end der, her de Gæve, de underligt Fortænder og samlede -
men her sagde jeg, at man vedde, at jeg mig. Men var her gæve som Bøjet
pige iges - her var her gæve i sine Fortælling: dag! o jeg Stakkel!

Men for giv mig en blødsindighed end af for mig selv: at det er kendt, som taler
 at min Mø - Men jeg ved dog nok Højt i, at Faldet sænkes i smil Bøjet, hvis
 Døds Ophav er ikke selv sandt for? Bror Barne! tænker du vist Mogens
 Dag, da vi i Legen overvandede som et Per med Odepragt: det stille Vand
 har du dybe Grund? Mener du, da du forleden påtogte dig Løjen, da din
 Dem læse for mig, da det delige Hjertesind og jernens færd Klæmmeløst
 og lod en lang Høststrik efter sig; da tænkte jeg for det slæbte: give Gud,
 at du Nige, der nu stættes sig til mig, at Næm vil blive min: Tid
 og Lykke! Men du er for god, kan jeg store Lykke i Vindene, og derfor
 sende Tanken sig angst for den delige Dørm og klammer sig til en Be-
 resignation, som overgiver mine svage Kræfter. Altså Gud! ser mine Guder!
 lad dem endes! lad mig rejde, med Millioner Medskabere, ingen formindest! o
 snart! snart! jeg lider for tungt, jeg dømmes om hende hos Stænd,
 ligge vægges om Natten og tænkes fra hende, o Aleneefter! hoi kendes
 Højte med mit, og vi ville: Samklang forise en Lykke som et Videns
 Per fra din Klæd. Snart! snart! hvor langt herte kan den Tid være,
 da jeg efter skal henrykke og ikke kunne stjæle min videlige Leveglæde
 efter at fortales af et Memuske bryt. Morndau skal jeg være det! Morndau
 stjæle det? Men er Torst for det Offer, som kræves af den for tungt Bryd?
See min Ansigt! her Næde med - o jeg kan ikke tænke en klar Tanke,
 da man alle forvinder: det ene brændende Puske.

Lørdag Morgens 31 October 47.

Menst kan jeg forsvaret omig: Efter ved dette Måle af Målemdighed, som
 var Gud en Kæmper, med hvem man kunne trænge og forstte og handle,
 som kender det netfærdigjæves, at jeg elsker et Memuske mere end Gud - derud, at
 min Faldet for hende er veen og at jeg ville takke Gud med hende - nei! nei!
 Gud lade sig ikke spotte - og jeg handler som Mangen af Memuske, selv efter
 ditte Erfaringer, som kunde givet mig bedre. Jeg er en Elendig - lad mig aldrig
 glemme det et Gode blik. - Gud jeg made et Brev snart for min Maden!